DZIENNIK RZADOWY

9

dla

kraju koronnego Galicyi i Lodomeryi z Księstwami Oświecimskiém i Zatorskiém, tudzież z Wielkiém Księstwem Krakowskiém.

Rok 1854.

Oddział piérwszy.

Część III.

Wydana i rozesłana dnia 15. Marca 1854.

für das

Kronland Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Auschwitz und Zator und dem Großherzogthume Krakau.

Jahrgang 1854.

Erste Abtheilung.

III. Stück.

Ausgegeben und versendet am 15. März 1854.

8.

Rozrządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 28. Grudnia 1853.,

(Dziennik praw Państwa, część I., nr. 1., wydana dnia 10. Stycznia 1854.),

obowiązujące w całym obrębie Państwa,

mocą którego obwieszcza się ustanowienie i początek działania nowo urządzonéj Dyrekcyi podatkowéj dla Krakowa i dla zachodniéj części Galicyi.

Jego C. K. Apostolska Mość raczył najwyższém postanowieniem Swojém z dnia 13. Sierpnia 1853. r. najłaskawiéj nakazać ustanowić Dyrekcyę podatkową dla Krakowa i zachodniéj części Galicyi, mającą siedzibę urzędową w Krakowie, i wprost podległą Ministerstwu Skarbu.

Takowa będzie, jako władza podatkowa krajowa, prowadzić zarząd podatków bezpośrednich w przydzielonym jéj obrębie urzędowym, pod kierunkiem Prezydenta krajowego, jako jéj Naczelnika, i rozpocznie czynności swoje z dniem 1. Lutego 1854. r.

Baumgartner m. p.

9.

Obwieszczenie Ministerstw Skarbu i Handlu z dnia 31. Grudnia 1853.,

(Dziennik praw Państwa, część I., nr. 2., wydana dnia 10. Stycznia 1854.),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, zostających w spólnym Związku celnym,

tyczące się rozwiązania urzędów pobocznych celnych II. klasy w Oberreuth, Böhmisch-Hammer, Nixdorf, Kohlige i Weigsdorf, i ustanowienia urzędu kontrolującego w Nixdorf.

Z powodu regulowania urzędów celnych wzdłuż granicy czesko-saskiéj rozwiązuje się z dniem 1. Marca 1854. r. urzędy poboczne celne II. klasy w Oberreuth w okręgu kameralnym egierskim, Böhmisch-Hammer w okręgu kameralnym Saaz, Nixdorf w okręgu kameralnym Leitmeritz, tudzież Kohlige i Weigsdorf w okręgu kameralnym Jungbunzlau.

Zaś od rzeczonego dnia zacząwszy, ustanowionym zostanie w Nixdorf urząd kontrolujący.

Baumgartner m. p.

8.

Erlaß des Finanzministeriums vom 28. Dezember 1853,

(im Reichs=Gesetzblatte, I. Stück, Nr. 1, ausgegeben am 10. Jänner 1854),

giltig für den ganzen Umfang des Reiches,

womit die Aufstellung und der Beginn der Wirksamkeit der neu errichteten Steuer=direkzion für Krakau und den westlichen Theil Galiziens kundgemacht wird.

Seine k. k. Apostolische Majestät haben mit Allerhöchster Entschließung vom 13. August 1853 die Aufstellung einer Steuerdirekzion für Krakau und den westlichen Theil Galiziens mit dem Amtssitze in Krakau und mit der unmittelbaren Unterordnung unter das Finanzministerium Allergnädigst anzuordnen geruht.

Dieselbe hat als Steuer=Landesbehörde unter der Leitung des Landes=Präsidenten, als Chefs derselben, die Verwaltung der direkten Steuern in dem ihr zugewiesenen Amtsgebiete zu besorgen und wird am 1. Februar 1854 ihre Wirksamkeit beginnen.

Baumgartner m. p.

9.

Kundmachung der Ministerien der Finanzen und des Handels vom 31. Dezember 1853,

(im Reichs=Gesetzblatte, I. Stück, Nr. 2, ausgegeben am 10. Jänner 1854),

wirksam für alle im allgemeinen Zollgebiete begriffenen Kronländer,

die Aufhebung der Nebenzollämter II. Klasse Oberreuth, Böhmisch=Hammer Nixdorf, Kohlige und Weigsdorf, und die Errichtung eines Kontrolamtes in Nixdorf betreffend.

Aus Anlaß der Regelung der Zollämter längs der bömisch=sächsischen Grenze werden die Nebenzollämter II. Klasse Oberreuth im Kameralbezirke Eger, Böhmisch-Hammer im Kameralbezirke Saaz, Nixdorf im Kameralbezirke Leitmeritz und Kohlige und Weigsdorf im Kameralbezirke Jungbunzlau vom 1. März 1854 angefangen aufgehoben.

Dagegen wird von diesem Tage angefangen in Nixdorf ein Kontrolamt errichtet.

Baumgartner m. p.

10.

Rozrządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 1. Stycznia 1854,

(Dziennik praw Państwa, część I., nr. 3., wydana dnia 10. Stycznia 1854.),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych z wyjątkiem Królestwa Lombardzko-Weneckiego,

na mocy którego nakazaném jest wywołanie z obiegu biletów monetowych niemieckich na 10 krajc.

Administracya Skarbu postanowiła wywołać z obiegu niemieckie bilety monetowe (podlegające losowaniu) na 10 kr. do dnia 1. Lipca 1854. r.

Tym końcem wolno jest każdemu aż do wyżwyrażonego terminu, użyć wspomnionych biletów monetowych albo do uiszczania zapłat do kas rządowych, albo téż zamienić takowe na monetę zdawkową srebrną lub miedzianą, albo téż podług wyboru posiadacza za inne pieniądze, w obiegu będące, w c. k. kasie zamiany w Wiédniu, zaś zewnątrz Wiédnia we wszystkich kasach krajowych głównych. Dla ułatwienia publiczności upoważnionemi będą do zamiany wyjątkowo także kasy zbiorowe. W tych ostatnich kasach zamiana jednakże następować może tylko za pieniądze papiérowe rządowe, w obiegu będące.

Po upływie wyżrzeczonego terminu bilety monetowe tego rodzaju nie będą przyjmowane przez kasy rządowe w miejsce zapłaty, ani téż w drodze zamiany, i uważanemi być mają za nieważne.

Zaś węgierskie bilety monetowe na 10 kr., tudzież bilety monetowe węgierskie na 6 kr. pozostaną jeszcze tymczasowo w obiegu.

Baumgartner m. p.

11.

Rozporządzenie Ministerstw Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 2. Stycznia 1854.,

(Dziennik praw Państwa, część I., nr. 4., wydana dnia 10. Stycznia 1854.),

obowiązujące w krajach koronnych Austryi Wyższéj i Niższéj, w Solnogrodzie, Tyrolu z Forarlbergiem, Styryi, Karyntyi, w Krainie, Gorycyi i Gradysce z Istryą, w Czechach, Morawii, Szląsku, w Galicyi i Lodomeryi, w Krakowie i na Bukowinie,

tyczące się przypuszczenia do przysięgi osób do dozoru lasów i myśliwstwa ustanowionych dla pełnienia służby myśliwskiéj.

Na zasadzie upoważnienia, udzielonego przez Jego C. K. Apostolską Mość w najwyższém postanowieniu z dnia 15. Grudnia 1853. r. rozporządza się dla większéj ochrony prawa myśliwstwa przeciw bezprawnym napaściom, a w szczególności przeciw lasozbrodniarzom i przestępcom myśliwskim, co następuje:

10.

Erlaß des Finanzministeriums vom 1. Jänner 1854,

(im Reichs-Gesetzblatte, I. Stück, Nr. 3, ausgegeben am 10. Jänner 1854),

wirksam für alle Kronländer, mit Ausnahme des lombardisch-venezianischen Königreiches,

womit die Einberufung der deutschen Münzscheine zu 10 kr. angeordnet wird.

Die Finanzverwaltung hat beschlossen, die deutschen (verlosbaren) Münzscheine zu 10 kr. bis 1. Juli 1854 aus dem Umlaufe zu ziehen.

Zu diesem Zwecke wird Jedermann freigestellt, die gedachten Münzscheine bis zu dem festgesetzten Termine entweder zu Zahlungen an Staatskassen zu verwenden, oder gegen Scheidemünze in Silber und Kupfer, oder nach Wahl des Inhabers, gegen anderes koursirendes Geld bei der k. k. Verwechslungskasse in Wien und außerhalb Wien bei sämmtlichen Landeshauptkassen umzuwechseln. Zur Erleichterung des Publikums werden ausnahmsweise auch die Sammlungskassen zur Umwechslung beauftragt. Bei den letzterwähnten Kassen kann jedoch die Umwechslung nur gegen koursirendes Staatspapiergeld geschehen.

Nach Ablauf des obenerwähnten Termines dürfen solche Münzscheine von den landesfürstlichen Kassen nicht mehr an Zahlungsstatt oder zur Umwechslung angenommen werden, und sind dieselben als ungiltig anzusehen.

Dagegen bleiben die ungarischen Münzscheine zu 10 kr., so wie die ungarischen Münzscheine zu 6 kr., vorläufig noch im Umlaufe.

Baumgartner m. p.

11.

Verordnung der Ministerien des Innern und der Justiz vom 2. Jänner 1854,

(im Reichs-Gesetzblatte, I. Stück, Nr. 4, ausgegeben am 10. Jänner 1854),

wirksam für die Kronländer Oesterreich ob und unter der Enns, Salzburg, Tirol mit Vorarlberg, Steiermark, Krain, Kärnthen, Görz und Gradiska mit Istrien, Triest, Böhmen, Mähren, Schlesien, Galizien und Lodomerien, Krakau und Bukowina,

in Betreff der zulässigen Beeidigung des Forstschutz- und des Jagd-Aufsichtspersonales für den Jagddienst.

Zum größeren Schutze des Jagdrechtes gegen widerrechtliche Eingriffe, insbesondere gegen Wilddiebe und Jagdfrevler, wird auf Grund der von Seiner k. k. Apostolischen Majestät mit Allerhöchster Entschließung vom 15. Dezember 1853 ertheilten Ermächtigung verordnet:

§. 1.

Osoby, przeznaczone do służby nadzoru leśnego, które na mocy przepisu §. 13. rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15. Grudnia 1852. r., Dziennik praw Państwa, nr. 257., *), także do dozoru myśliwstwa ustanowionemi i władzy politycznéj wskazanemi zostały, powinny na żądanie tego, który ich ustanowił, złożyć przysięgę przed tąż władzą w celu pełnienia służby myśliwskiéj w całym okręgu, który im powierzonym został, a mianowicie:

a) następnie tylko dla służby myśliwskiéj, jeżeli dla służby leśnéj złożyły już przysięgę według ustaw obowiązujących;

b) co do służby leśnéj oraz i myśliwskiéj, jeżeli jeszcze nie złożyły przysięgi co do służby leśnéj.

Przysięga złożoną być powinna w przypadku pod *a)* wyszczególnionym według załączonego formularza przysięgi, w przypadku zaś pod *b)* wyrażonym, według formy przysięgi, w dodatku do ustawy leśnéj ogłoszonéj, w którymto przypadku za wyrazami „powierzoną własność leśną," zamieścić należy „i prawo myśliwstwa."

§. 2.

Jeżeli z powodu miejscowego położenia obszarów do polowania nie można używać do dozoru leśnego osób, ustanowionych do straży myśliwstwa na mocy §. 13. rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15. Grudnia 1852. r., Dziennik praw Państwa nr. 257., i wskazanych władzy politycznéj, w takim przypadku dozwoloném jest przyjąć od nich przysięgę tylko dla służby myśliwskiéj, jeżeli to są uczeni strzelcy, zostający w wyłącznéj służbie właściciela myśliwstwa (właściciela ziemi lub dzierżawcy polowania). Przysięga w takim razie złożoną być ma przed władzą polityczną właściwą według §. 1. i stósownie do załączonego formularza przysięgi.

§. 3.

Osoby, które dla dozoru leśnego i dla służby myśliwskiéj (§. 1.), albo tylko dla służby myśliwskiéj (§. 2.) złożyły przysięgę, uważanemi będą także w służbie myśliwskiéj jako straż publiczna, używać będą także w téj służbie wszelkich praw, na ustawach opartych, jakie służą osobom urzędowym i strażom cywilnym, wskazanym w §. 68. ustawy karnéj, i mają prawo w służbie myśliwskiéj nosić zwykłą broń, któréj jednakże tylko w razie słusznéj koniecznéj obrony używać mogą.

---

*) Dziennik praw krajowych, część XLVII., nr. 338., str. 856.

§. 1.

Das Personale für den Forstschutzdienst, welches nach Vorschrift des §. 13 der Verordnung des Ministeriums des Innern vom 15. Dezember 1852, Reichsgesetzblatt, Nr. 257 *), auch zur Beaufsichtigung der Jagd bestellt und der politischen Behörde namhaft gemacht wird, ist von dieser Behörde auf Verlangen des Bestellers für den Jagddienst in dem ganzen ihm anvertrauten Jagdbezirke in Eid und Pflicht zu nehmen, und zwar:

a) nachträglich bloß für den Jagddienst, wenn dasselbe auf den Forstschutzdienst nach den bestehenden Gesetzen bereits beeidet ist;

b) für den Forstschutz- und Jagddienst zugleich, wenn dasselbe auf den Forstschutzdienst noch nicht beeidet ist.

Die Beeidigung hat zu geschehen im Falle a) nach dem beiliegenden Formulare der Eidesformel, im Falle b) nach der als Beilage des Forstgesetzes kundgemachten Eidesformel, in welcher in diesem Falle nach den Worten „anvertraute Waldeigenthum" einzuschalten ist, „und Jagdrecht."

§. 2.

Ist es wegen der örtlichen Lage des Jagdrevieres nicht thunlich, das nach §. 13 der Verordnung des Ministeriums des Innern vom 15. Dezember 1852, Reichs-Gesetzblatt, Nr. 257, zu bestellende, und der politischen Behörde namhaft zu machende Jagd-Aufsichtspersonale auch für den Forstschutzdienst zu verwenden, so wird die Beeidigung desselben für den Jagddienst allein gestattet, wenn es gelernte, im ausschließlichen Dienste des Jagdinhabers (Grundeigenthümers oder Jagdpächters) stehende Jäger sind. Die Beeidigung hat in diesem Falle von der nach §. 1 zuständigen politischen Behörde und nach dem beiliegenden Formulare der Eidesformel zu geschehen.

§. 3.

Das für den Forstschutz- und Jagddienst (§. 1), oder für den Jagddienst allein (§. 2) beeidete Personale wird auch im Jagddienste als öffentliche Wache angesehen, genießt auch in diesem Dienste alle in den Gesetzen gegründeten Rechte, welche den im §. 68 des Strafgesetzes bezeichneten obrigkeitlichen Personen und Zivilwachen zukommen, und ist befugt, auch im Jagddienste die üblichen Waffen zu tragen, von welchen nur im Falle gerechter Nothwehr Gebrauch gemacht werden darf.

*) Landes-Gesetzblatt, XLVII. Stück, Nr. 338, Seite 856.

§. 4.

Ażeby personale, które złożyło przysięgę dla służby myśliwskiéj, mogło być poznaném i szanowaném jako straż publiczna, winno jest nosić w służbie ubiór służbowy, przepisany w §. 54. ustawy leśnéj, lub téż nakrycie głowy odszczególniające, i podane do publicznéj wiadomości okręgu, albo téż przepaskę na ramieniu.

Każdy jest obowiązanym słuchać wezwania ich w pełnieniu służby uczynionego; oni zaś winni są pod ciężką odpowiedzialnością wystrzegać się wszelkiego postępowania nieprawnego.

Bach m. p. **Krauss** m. p.

Forma przysięgi.

Przysięgam, iż powierzone memu dozorowi prawo myśliwstwa strzedz i ochraniać będę jak najstaranniéj i najwierniéj, iż wszystkich tych, którzy w jaki bądź sposób takowe nadwerężýć usiłować będą, lub rzeczywiście nadwerężą, doniosę sumiennie bez wszelkich względów osobistych, iż w razie potrzeby ich zagrabię w sposobie prawem przepisanym, lub przytrzymam, iż niewinnego żadnego fałszywie nie oskarżę, ani nie podam w podejrzenie, iż wszelką szkodę według możności oddalać, a wyrządzoną szkodę według najlepszéj mojéj wiedzy i sumienia mego podawać i oceniać, jako téż dla zapobieżenia szkodzie w drodze prawnéj pomocy domagać się będę, iż bez wiedzy i pozwolenia moich przełożonych lub bez przeszkody niezbędnéj, nigdy nie przestanę pełnić obowiązków moich, tudzież iż z powierzonego mi dobra każdéj chwili złożę rachunek.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

12.

Ogłoszenie Ministerstwa Skarbu z dnia 4. Stycznia 1854.,

(Dziennik praw Państwa, część I., nr. 5., wydana dnia 10. Stycznia 1854.),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, zostających w powszechnym Obrębie celnym,

w przedmiocie obrotu przedaży jarmarcznéj i targowéj, tudzież obrotu apreturowego z Niemieckim Związkiem celnym, jako téż co do urzędowych godzin urzędów austryackich na granicy celnéj ku Związkowi rzeczonemu.

Dla przeprowadzenia art. 6., tudzież dla ułatwienia w przeprowadzeniu art. 7. i 8. traktatu handlowego i celnego z dnia 19. Lutego 1853. r., oraz przy zastrzeżeniu dalszych urządzeń przez komisyę wykonawczą, w Berlinie ustanowioną, wprowadzić się mających, Ministerstwo Skarbu rozporządza, co następuje:

§. 4.

Damit das für den Jagddienst beeidete Personale erkannt, und als öffentliche Wache geachtet werden könne, hat es das, auf Grund des §. 54 des Forstgesetzes vorgeschriebene Dienstkleid, oder die zur öffentlichen Kenntniß des Bezirkes gebrachte bezeichnende Kopfbedeckung oder Armbinde im Jagddienste zu tragen.

Jedermann ist gehalten, den dienstlichen Aufforderungen desselben Folge zu leisten, wogegen dasselbe sich aller gesetzwidrigen Vorgänge bei strenger Verantwortung zu enthalten hat.

Bach m. p. **Krauß** m. p.

Eidesformel.

Ich schwöre, das meiner Aufsicht anvertraute Jagdrecht stets mit möglichster Sorgfalt und Treue zu überwachen und zu beschützen, alle diejenigen, welche dasselbe auf irgend eine Weise zu beschädigen trachten oder wirklich beschädigen, ohne persönliche Rücksicht gewissenhaft anzuzeigen, nach Erforderniß in gesetzmäßiger Weise zu pfänden, oder fest zu nehmen, keinen Unschuldigen fälschlich anzuklagen oder zu verdächtigen, jeden Schaden möglichst hintanzuhalten und die verursachten Beschädigungen nach meinem besten Wissen und Gewissen anzugeben und abzuschätzen, sowie deren Abhilfe im gesetzlichen Wege zu verlangen, mich den mir aufliegenden Pflichten ohne Wissen und Genehmigung meiner Vorgesetzten, oder ohne unvermeidliche Verhinderung niemals zu entziehen, und über das mir anvertraute Gut jederzeit gehörig Rechenschaft zu geben,

so wahr mir Gott helfe!

12.

Kundmachung des Ministeriums der Finanzen vom 4. Jänner 1854,

(im Reichs-Gesetzblatte, I. Stück, Nr. 5, ausgegeben am 10. Oktober 1854),

giltig für alle im allgemeinen Zollgebiete begriffenen Kronländer,

über den Meß- und Markt-Losungs- und Appreturverkehr mit dem deutschen Zollvereine und die Amtsstunden der österreichischen Aemter an der Zoll-Linie gegen den Letzteren.

Zur Vollziehung des Art. 6 und zur Erleichterung der Ausführung der Art. 7 und 8 des Handels- und Zollvertrages vom 19. Februar 1853 und unter Vorbehalt weiterer, im Wege der zu Berlin zusammengetretenen Vollzugskommission zu treffenden Vereinbarungen, findet das Finanzministerium Folgendes zu verfügen:

1. Towary, z wyjątkiem przedmiotów, podlegających opłacie podatku konsumcyjnego, tudzież bydło, z wolnego obrotu Państw Niemieckiego Związku celnego przez granicę od nich dzielącą wstępujące, mogą być sprowadzane na jarmarki i targi w Obrębie celnym austryackim odbywane, na sprzedaż niepewną.

Od rzeczy niesprzedanych i na powrót wywiezionych, nie będzie pobiéraną opłata wchodowa, wychodowa, ani téż przechodowa.

Oświadczenie, iż towary idą na sprzedaż niepewną, powinno zawsze wyrażać pewny targ lub pewny jarmark, toż może być podaném tylko do takich urzędów, które do oclenia wchodowego rzeczonych towarów bezwarunkowo są upoważnionemi. Jeżeli towar z oświadczeniami, wystawionemi na niepewną sprzedaż, wstępuje przez takie urzędy, które wprawdzie nie są upoważnionemi do bezwarunkowego pobiérania cła wchodowego, lecz do przekazania towaru w mowie będącego prawo mają, a zaś w kierunku na miejsce przeznaczenia towaru znajduje się urząd do bezwarunkowego przyjmowania cła wchodowego upoważniony, natenczas towar do wykonania dalszego postępowania do tegoż urzędu odkazać należy.

Do powrotnego wyprowadzenia tychże towarów nie można pozwalać dłuższego terminu nad ten, który do transportu na miejsce przeznaczenia, do sprzedaży w ciągu targu lub jarmarku, i do wyprowadzenia na powrót towaru wydaje się potrzebnym. Jeżeli w miejscu przeznaczenia znajduje się urząd celny lub kontrolujący, lub oddział straży skarbowéj, natenczas towar przed złożeniem jego do tegoż urzędu, lub do tegoż oddziału stawionym być powinien.

Zresztą pozwala się, żeby towar, który po ukończonym targu stawionym został do urzędu, w którym odbyło się postępowanie urzędowe w celu sprzedaży niepewnéj, i nastąpiła opłata cła od towaru sprzedanego, poddanym był na nowo dla drugiego targu lub dla innego jarmarku pod postępowanie sprzedaży niepewnéj.

2. Pozwolenie, objęte w §. 222. ustawy o cłach i monopoliach rządowych, tudzież w §. 28. przepisu o wykonaniu onéjże, tyczące się celno-wolnego wprowadzania, wyprowadzania i przewożenia przedmiotów, które do przyrządzenia, przeistoczenia lub uszlachetnienia (apretury) wprowadzanemi, i w przeciągu pewnego terminu znowu wyprowadzonemi zostają, rozciąga się co do wprowadzania przez granice ku Państwom Związku celnego z wolnego ich obrotu na następujące przedmioty:

a) na dzwony przeséłane do przelania, na wosk do bielenia, odpadki jedwabiu do czesania, a to tylko za wykazaniem ilości podług wagi, tak dalece, iż tożsamości przedmiotów wprowadzonych lub wyprowadzonych udowodniać nie potrzeba;

1. Waaren, mit Ausnahme von Verzehrungssteuer-Gegenständen, so wie auch Vieh, die aus dem freien Verkehre der Staaten des deutschen Zollvereines über die Grenzen gegen dieselben eintreten, können auf Märkte und Messen des österreichischen Zollgebietes zum ungewissen Verkaufe (zur Losung) gebracht werden.

Von den unverkauft zurückgeführten Gegenständen ist eine Eingangs-, Ausgangs- und Durchgangs-Abgabe nicht zu entrichten.

Die Erklärung zum ungewissen Verkaufe hat stets auf einen bestimmten Markt oder eine bestimmte Messe zu lauten; sie kann nur bei solchen Aemtern geschehen, welche zur Einfuhrverzollung der fraglichen Waaren unbedingt ermächtigt sind. Tritt die Waare mit Erklärungen, welche zum ungewissen Verkaufe dieser Art lauten, über Aemter ein, welche zwar nicht zur unbedingten Einfuhrverzollung, wohl aber zur Anweisung der fraglichen Waare ermächtiget sind, und befindet sich in der Richtung an den Ort der Bestimmung ein zur unbedingten Einfuhrverzollung ermächtigtes Amt, so ist die Waare zur Vollziehung des weiteren Verfahrens an letzteres anzuweisen.

Zum Wiederaustritte dieser Waaren darf keine längere Frist bewilligt werden, als welche zum Transporte an den Ort der Bestimmung, zum Verkaufe während der Dauer des Marktes oder der Messe und zur Wieder-Ausfuhr der Waare angemessen erscheint. Befindet sich an dem Orte der Bestimmung ein Zoll- oder Kontrols-Amt oder eine Finanzwach-Abtheilung, so ist die Waare vor der Ablegung bei dem Amt oder der Abtheilung zu stellen.

Es steht übrigens nichts im Wege, daß die Waare, nachdem sie nach beendigtem Markte zu dem Amte, bei welchem die Behandlung zur Losung geschah, gestellt, und die Verzollung der verkauften Waare vorgenommen wurde, neuerdings für einen andern Markt oder eine andere Messe dem Losungsverfahren unterzogen werde.

2. Die im §. 222 der Zoll- und Staatsmonopols-Ordnung und im §. 28 der Vorschrift zur Vollziehung derselben enthaltene Gestattung der zollfreien Ein-, Aus- und Durchfuhr von Gegenständen, welche zur Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung (zur Appretur) eingeführt und binnen einer festgesetzten Frist wieder ausgeführt werden, wird in Beziehung auf die Einfuhr über die Grenzen gegen die Zollvereinsstaaten aus dem freien Verkehre der letzteren auf folgende Gegenstände ausgedehnt:

a) auf Glocken zum Umgießen, Wachs zum Bleichen, Seidenabfälle zum Hecheln (Kämmeln) und zwar bloß unter Feststellung der Gewichtsmenge, ohne daß die Identität der ein- oder ausgeführten Gegenstände erwiesen zu werden braucht;

b) na tkaniny i przędze do prania, bielenia, wałkowania, apretowania, drukowania i haftowania, tudzież na przedmioty do lakierowania, politurowania i pomalowania, jak dalece w tych wszystkich przypadkach tożsamość przedmiotów wprowadzonych i znowu wyprowadzonych nie podlega wątpliwości;

c) na inne przedmioty, przeznaczone do naprawy, przerobienia i uszlachetnienia i po osiągnieniu owego celu na powrót wprowadzone, jeżeli istota i nazwa ich zostanie niezmienioną, i tożsamość przedmiotów wprowadzonych i wyprowadzonych zostanie udowodnioną.

Pod nazwą rozumiéć tu należy nazwę „odpowiednią taryfie" w myśl §. 5. uwag wstępnych taryfy z dnia 5. Grudnia 1853. r.

3. Przedmioty, wspomnione w §. 2. lit. *a)* aż do *c)* mogą w obrocie z Państwami Związku celnego przez granicę, od nich oddzielającą, pod warunkami w §. 2. wyrażonemi, być wprowadzanemi bez opłaty cła do przygotowania, przerobienia lub uszlachetnienia, i również tak w ciągu ustanowionego terminu na powrót wprowadzanemi.

4. Co się tyczy przedmiotów, wprowadzanych na sprzedaż niepewną na jarmarki i targi, albo téż wprowadzanych dla przygotowania, przerobienia, lub uszlachetnienia, to samo postępowanie w ogólności miejsce miéć powinno, jakie już obecnie jest przepisaném w przedmiocie wprowadzania i wyprowadzania towarów dla ich przygotowania, przerobienia i uszlachetnienia.

Co do towarów dla przygotowania, przerobienia lub uszlachetnienia wywiezionych należy w powszechności zastósować takie samo postępowanie, jakie jest obecnie przepisaném co do wywozu i powrotnego wprowadzania towarów na sprzedaż niepewną.

5. W postępowaniu tyczącém się towarów przestępujących przez granicę, od Państw Związku celnego oddzielającą, pochodzących z wolnego obrotu Związku celnego, albo téż z Austryi, i wiezionych dla apretowania, lub na sprzedaż niepewną, zaprowadzają się odmiany następujące:

a) Towary austryackie, które na sprzedaż niepewną, lub dla apretowania do Związku celnego wychodzą, również towary Związku celnego, które jako niesprzedane, lub po ukończoném apretowaniu przeznaczone są do powtórnego wprowadzenia do Związku celnego, urząd wychodowy na granicy przekaże urzędowi Związku celnego, na przeciwnéj stronie położonemu, przy załączeniu jednego egzemplarza, należycie potwierdzonego oświadczenia.

Jeżeli ze strony urzędów wychodowych Związku celnego towary związkowe, przeznaczone do wprowadzenia do Austryi w celu apretowania lub sprzedaży niepewnéj, również jeżeli towary austryackie, które jako niesprzedane, lub po dokonaném apretowaniu, przeznaczonemi są do powrotnego

b) auf Gewebe und Garne zum Waschen, Bleichen, Walken, Appretiren, Bedrucken und Besticken und für Gegenstände zum Lackiren, Poliren und Bemalen, insofern in allen diesen Fällen die Identität der ein- und wieder ausgeführten Gegenstände außer Zweifel ist;

c) auf sonstige zur Reparatur, Bearbeitung und Veredelung bestimmte und nach Erreichung jenes Zweckes zurückgeführte Gegenstände, wenn die wesentliche Beschaffenheit und die Benennung derselben unverändert bleibt und die Identität der ein- und wieder ausgeführten Gegenstände außer Zweifel bleibt.

Unter Benennung ist hier die „tarifmäßige" im Sinne des §. 5 der Vorerinnerung des Tarifes vom 5. Dezember 1853 zu verstehen.

3. Die im §. 2, lit. a) bis c), erwähnten Gegenstände können im Verkehre mit den Zollvereinsstaaten über die Grenzen gegen die letzteren unter den im §. 2 dargestellten Bedingungen zur Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung zollfrei aus- und binnen einer festgesetzten Frist wieder eingeführt werden.

4. Hinsichtlich der auf ungewissen Verkauf auf Messen und Märkte, oder zur Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung eingeführten Gegenstände, hat im Allgemeinen dasselbe Verfahren stattzufinden, welches schon gegenwärtig in Betreff der Ein- und Wiederausfuhr zur Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung besteht.

Auf die zur Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung ausgeführten Waaren ist im Allgemeinen dasselbe Verfahren anzuwenden, welches gegenwärtig rücksichtlich der Aus- und Wiedereinfuhr auf ungewissen Verkauf vorgezeichnet ist.

5. Es haben in dem Verfahren hinsichtlich der über die Grenze gegen die Zollvereinsstaaten verkehrenden, aus dem freien Verkehre des Zollvereines oder Oesterreich's herstammenden Appreturs- und Losungs-Waaren folgende Aenderungen einzutreten:

a) Die zur Losung oder Appretur nach dem Zollverein ausgehenden österreichischen Waaren, sowie die als unverkauft oder nach vollendeter Appretur zur Wiederausfuhr in den Zollverein bestimmten Zollvereins-Waaren, sind von dem Ausgangsamt an der Grenze dem gegenüberliegenden Zollvereins-Amt unter Anschluß eines Exemplares der gehörig bescheinigten Erklärung zu überweisen.

Sollten gleichmäßig von Seite der Ausgangsämter des Zollvereines die zum Eingange nach Oesterreich bestimmten vereinsländischen Losungs- oder Appreturs-Waaren, und die als unverkauft oder nach vollendeter Appretur zur Wiedereinfuhr nach Oesterreich bestimmten österreichischen Waaren den gegenüberliegenden

wprowadzenia do Austryi, przekazanemi będą do urzędów austryackich, na przeciwnéj stronie leżących, natenczas przyjętemi być powinny przez też urzędy w porządku przepisanym, i w takim razie oświadczenie związkowe towarów przystemplowane być powinno do certyfikatu urzędowego austryackiego, który towarom towarzyszyć będzie.

b) Urzędy graniczne, do których przychodzą towary, które urząd główny celny, lub urząd główny poborowy Związku celnego wskazał jako towary austryackie niesprzedane, lub po dokonaném apretowaniu do Austryi powracające, a które nie przed temi urzędami granicznemi, lecz przez urząd, wewnątrz Związku celnego położony, pierwotnie były poddane pod urzędowanie w celu sprzedaży niepewnéj lub apretowania, winny są w powszechności te towary bez naruszenia zamknięcia, przyłożonego przez urząd związku celnego przekazać do tego urzędu, w którym piérwotne urzędowanie uskutecznioném było.

Zamknięcie urzędowe, przyłożone przez urząd związku celnego może być otworzoném tylko w przypadku, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie przemytnictwa, lub téż wtenczas, jeżeli zamknięcie uznaném będzie za nie dosyć bezpieczne.

c) Jeżeli towary Związku celnego, wchodzące do Austryi w celu sprzedaży niepewnéj, lub apretowania, zaopatrzonemi są cechą, potwierdzającą tożsamość onychże, wyciśniętą przez urząd główny celny, lub podatkowy związku celnego dla wprowadzenia ich napowrót bez opłaty cła, natenczas nie potrzeba żadnego nowego cechowania, chyba gdy wystawiający oświadczenie, lub odbiérający towary zażądają innego nacechowania, lub gdy urząd austryacki odbywający czynność urzędową względem apretowania lub sprzedaży niepewnéj uzna nacechowanie urzędu Związku celnego jako nie dosyć bezpieczne.

Jakbądź nacechowanie, tożsamość zatwierdzające uskutecznione przez urząd Związku celnego powinno być zachowaném nienaruszone.

d) Urząd, który odbywa czynność urzędową co do towarów Związku celnego, wprowadzanych na sprzedaż niepewną, lub do apretowania przy wprowadzeniu onychże, a następnie także przy ich wywiezieniu, winien jest do swego certyfikatu przybić stemplem piérwotne oświadczenie, uczynione przed urzędem Związku celnego, a w certyfikacie dodać potwierdzenie, iż, i jak dalece powziętém jest przekonanie o bytności cechy, tożsamość pojedynczych sztuk potwierdzającéj, tudzież iż opakowanie towarów nastąpiło pod dozorem urzędowym.

e) Jeżeli główny urząd celny lub poborowy Związku celnego, w którym towar austryacki wprowadzony do Związku celnego na sprzedaż niepewną, lub do

österreichischen Aemtern überwiesen werden, so werden sie von letzteren ordnungsmäßig zu übernehmen und es wird die vereinsländische Anmeldung der die Waaren begleitenden österreichischen Ausfertigung anzustempeln seyn.

b) Die Aemter an der Grenze, bei denen Waaren vorkommen, welche von einem Hauptzoll- oder Hauptsteueramte des Zollvereines als unverkauft, oder nach vollendeter Appretur nach Oesterreich zurückkehrende österreichische Losungs- oder Appreturs-Waaren bezeichnet werden, und welche nicht von jenen Aemtern an der Grenze, sondern von einem Amt im Innern des Zollgebietes ursprünglich zur Losung oder Appretur behandelt werden, haben diese Waaren in der Regel ohne Verletzung des von dem Zollvereins-Amt angelegten Behältniß-Verschlußes an das Amt anzuweisen, bei welchem die ursprüngliche Behandlung erfolgte.

Eine Eröffnung des ämtlichen Verschlusses des Zollvereins-Amtes darf nur im Falle des gegründeten Verdachtes eines Unterschleifes oder dann erfolgen, wenn der Verschluß nicht als vollkommen sichernd erkannt wird.

c) Sind die nach Oesterreich auf Losung oder Appretur eingehenden zollvereinsländischen Waaren mit einer, von einem Hauptzoll- oder Hauptsteuer-Amte des Zollvereines behufs der zollfreien Wiedereinfuhr bewirkten Identitäts-Bezeichnung versehen, so bedarf es, wenn nicht etwa der Aussteller der Waarenerklärung oder der Empfänger der Waare auf eine andere Bezeichnung anträgt, oder das zur Appreturs- oder Losungsbehandlung berufene österreichische Amt die Bezeichuung des Zollvereins-Amtes nicht für hinreichend sicher erkennt, keiner neuen Bezeichnung.

Jedenfalls ist die von dem Zollvereins-Amte bewirkte Identitäts-Bezeichnung unverletzt zu erhalten.

d) Das Amt, bei welchem die Behandlung der eingeführten vereinsländischen Waaren zur Losung oder Appretur, in der Einfuhr und folglich auch in der Wieder-Ausfuhr erfolgt, hat seiner Ausfertigung die ursprüngliche Anmeldung bei dem Zollvereins-Amte wieder anzustempeln und in der Ausfertigung die Bescheinigung beizufügen, daß, und in welchem Umfange von dem Vorhandenseyn der Identitäts-Bezeichnung an den einzelnen Stücken Ueberzeugung gewonnen und daß die Verpackung der Waaren unter ämtlicher Aufsicht geschehen ist.

e) Wenn ein Hauptzoll- oder ein Hauptsteuer-Amt des Zollvereines, bei welchem eine in den Zollverein zur Losung oder Appretur eingeführte österreichische Waare

apretowania, oznajmionym, i przez który urzędownie odesłanym został do wprowadzenia powrotnego do Austryi, dodał téj przesełce urzędowe potwierdzenie, iż i jak dalece powziął przekonanie o bytności nacechowania, tożsamość potwierdzającego, na każdéj sztuce z osobna, tudzież, iż opakowanie towaru odbyło się pod okiem urzędowém, natenczas mogą urzędy celne główne, jeżeli pakunki wchodzą bez naruszenia zamknięcia owego urzędu, pozwolić na wprowadzenie powrotne towaru na zasadzie odważenia całego pakunku, i po uskutecznionéj na próbę rewizyi niektórych sztuk, celem przekonania się o bytności cechy, tożsamość towaru zatwierdzającéj.

f) Jeżeli wywiezione będą do Związku celnego tkaniny do prania, bielenia, wałkowania, apretowonia, drukowania, farbowania lub wyszywania, lub jeżeli w przypadku, pod lit. *c)* wyżéj wspomnionym, względem tkanin w tym celu ze Związku celnego wprowadzonych, oprócz cechy tożsamości ze strony urzędu związkowego uzyskać należy cechę tożsamości ze strony urzędu austryackiego; wówczas zawisło od tego, który wystawia oświadczenie w celu postępowania dla apretowania przepisanego, oznaczyć sposób nacechowania zapomocą stempla, a względnie przez wyciśnienie pieczęci, albo téż zapomocą przywieszonych pieczęci (na ołowiu lub papiérze). Wyciśnienie pieczęci może być dokonaném według życzenia strony albo na wosku, albo zwykłém czernidłem drukarskiém, lub téż inną jaką farbą, którą sobie strona sama obierze; w tym jednakże przypadku strona sama materyał dostarczyć jest obowiązana. Jeżeli strona życzy sobie, żeby wyciśnienie pieczęci nie odbyło się zwykłą pieczęcią urzędową, lecz inną (np. większém i rzadkiém pismem), urząd sam na koszt strony taką pieczęć sprawić, i takową w swojém wyłączném zachowaniu trzymać powinien. Na takiéj pieczęci powinno zawsze być wyrażoném nazwisko i kategorya urzędu (chociażby w skróceniu).

Urząd obowiązanym jest odrzucić takie tylko wnioski strony, które oczywiście do bezpiecznego zatwierdzenia tożsamości nie są zdolnemi.

Wszelkie nacechowanie tożsamości na obydwóch końcach tkaniny nastąpić powinno.

Strona odpowiedzialną jest za to, żeby cecha tożsamości była utrzymaną nienaruszoną i nienadwerężoną. Towarom, na których taż cecha, przy wprowadzeniu powrotném po dokonaném apretowaniu, lub nie uskutecznionéj sprzedaży nie jest widoczną, lub nie jest uznaną za prawdziwą, uwolnienie od opłaty cła nie może być pozwoloném.

g) Przy wywozie, a względnie przy wprowadzeniu przędzy do prania, bielenia, apretowania (szlichtowania), lub farbowania, należy w powszechności zachować to samo postępowanie jak przy tkaninach. Cechę tożsamości na-

zur Wiederausfuhr nach Oesterreich angemeldet und abgefertigt wurde, der Sendung eine ämtliche Bescheinigung beigegeben hat, daß, und in welchem Umfange dort von dem Vorhandenseyn der Identitäts-Bezeichnung an den einzelnen Stücken Ueberzeugung gewonnen und daß die Verpackung der Waare unter ämtlicher Aufsicht geschehen ist; so kann, wenn die Behältnisse mit unverletztem Verschlusse jenes Amtes eingehen, die Wieder-Eingangsabfertigung bei Hauptzollämtern auf Grund der Sporko-Verwiegung und der probeweisen Revision einiger Stücke betreffs des Vorhandenseyns der Identitäts-Bezeichnung erfolgen.

f) Wenn Gewebe zum Waschen, Bleichen, Walken, Appretiren, Bedrucken, Färben Besticken nach dem Zollverein ausgeführt werden; oder wenn in dem oben lit. c) erwähnten Falle bei den zu diesem Behufe aus dem Zollverein eingeführten Geweben, neben der Identitäts-Bezeichnung des Zollvereins-Amtes noch jene des österreichischen Amtes zu bewirken ist; so hängt es von dem Aussteller der behufs des Appreturs-Verfahrens zu überreichenden Erklärung ab, die Art und Weise der Bezeichnung mittelst Stempels, beziehungsweise Siegel-Aufdruckes oder mittelst angehängter (Blei- oder Papier-) Siegel zu bestimmen. Die Aufdrückung des Siegels hat nach dem Wunsche der Partei entweder in Wachs, oder in der üblichen Druckschwärze, oder in einem von der Partei selbst zu bestimmenden Farbmateriale zu geschehen, in welch' letzterem Falle jedoch das Materiale von ihr beizustellen ist. Wünscht die Partei, daß der Abdruck nicht durch das gewöhnliche Amtssiegel, sondern durch ein anderes (z. B. in größerer und seltener Schrift) erfolge, so hat das Amt selbst auf Kosten der Partei ein solches Siegel anzuschaffen und in seiner ausschließlichen Verwahrung zu behalten. Stets muß auf einem solchen Siegel der Name und die Kategorie des Amtes (wenn auch allenfalls abgekürzt) ausgedrückt seyn.

Das Amt hat bloß solche Anträge der Partei zurückzuweisen, welche offenkundig als die Identität nicht sichernd sich darstellen.

Jede Identitätsbezeichnung hat stets an beiden Enden des Gewebes zu erfolgen.

Die Partei ist dafür verantwortlich, daß die Identitätsbezeichnung unverletzt und unversehrt erhalten werde. Für Waaren, an denen diese Bezeichnung bei der Wiedereinfuhr nach vollendeter Appretur oder nicht vollzogenem Verkaufe nicht sichtbar ist, oder nicht als echt erkannt wird, kann die Zollfreiheit nicht bewilligt werden.

g) Bei der Ausfuhr und beziehungsweise Einfuhr von Garnen zum Waschen, Bleichen, Appretiren (Schlichten) oder Färben findet im Allgemeinen dasselbe Verfahren, wie bei Geweben, Statt. Die Identitätsbezeichnung ist, je nach Antrag

leży przyłożyć według przedstawienia strony, przez przyczepienie pieczęci ołowianych lub papiérowych do sznurka przewleczonego przez motki przędzy.

h) Również gdy idzie o przedmioty, które wywożonemi lub wprowadzonemi zostają do lakierowania, politurowania, lub do pomalowania, jako téż gdy idzie o towary, przeznaczone do naprawy, lub innego rodzaju przerobienia, albo uszlachetnienia, wystawiający oświadczenie względem apretowania oznaczyć powinien, jaki rodzaj nacechowania tożsamości miejsce miéć będzie, urząd zaś także w tym przypadku odrzucić powinien tylko te przedstawienia stron, które widocznie nie dają bezpieczeństwa.

i) Będzie oznaczoném w ogólności, jaki przybytek lub ubytek przy różnego rodzaju towarach wprowadzanych, lub wywożonych w celu przygotowania, przeistoczenia, lub uszlachetnienia, wolnym będzie od opłaty cła, stósownie do §. 29. przepisu wydanego dla wykonania ustawy o cłach i monopoliach rządowych. Tym czasem przy farbowanéj przędzy przybytek na wadze stanowi się na 10 procent, zaś co do innych rodzajów przysposabiania, przeistoczenia lub uszlachetnienia, oznaczenie to zostawioném jest władzy skarbowéj krajowéj.

Jeżeli przy powrotném wprowadzeniu przedmiotów, pod lit. *h)* wspomnianych, do apretowania wywiezionych, cło wchodowe opłaconém być ma od większéj przewyżki na wadze, natenczas cło wchodowe opłacaném będzie od téjże tylko stósownie do pozycyi taryfy postanowionéj na materyał, przez reparacye przybyły, nie zaś od produktu, jaki przez to powstał.

6. Przepis objęty w §. 118. ustawy o cłach i monopoliach rządowych, na mocy którego urzędy celne graniczne obowiązanemi są, uskuteczniać przepisane czynności urzędowe w każdéj godzinie dnia, wyjąwszy godzinę południową, zostaje bliżéj oznaczoném co do urzędów wzdłuż granicy, od Państw Związku celnego oddzielającéj, w taki sposób, iż godziny urzędowe do tych czynności trwać mają w miesiącach zimowych Październiku aż łącznie do Lutego z rana od $7\frac{1}{2}$ do 12. godziny, a po południu od godziny 1. aż do godziny $5\frac{1}{2}$, w innych zaś miesiącach z rana od 7. do godziny 12., po południu zaś od 2. do godziny 8.

Rozporządzenie niniejsze obowiązywać zacznie w każdym urzędzie celnym w tym dniu, w którym dojdzie do wiadomości jego w drodze urzędowéj.

Baumgartner m. p.

der Partei, durch Anlegung von Blei- oder Papiersiegeln an einer die Garnstränge durchziehenden Schnur anzubringen.

h) Auch bei den Gegenständen, die zum Lackiren, Poliren oder Bemahlen aus- oder eingeführt werden, deßgleichen im Verkehre mit anderen zur Reparatur oder sonstigen Bearbeitung oder Veredelung bestimmten Waaren vorkommen, ist zunächst von dem Aussteller der Erklärung behufs des Appreturverfahrens zu bestimmen, welche Art der Identitätsbezeichnung Platz zu greifen habe, und das Amt hat auch hier nur die, offenbar Sicherung nicht gewährenden Anträge zurückzuweisen.

i) Es wird allgemein bestimmt werden, welcher Zuwachs oder Abfall bei den verschiedenen, zur Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung ein- oder ausgeführten Waaren, nach §. 29 der Vorschrift zur Vollziehung der Zoll- und Staatsmonopols-Ordnung an der zollfreien Behandlung Theil zu nehmen habe. Vorläufig wird die Gewichtszunahme bei gefärbten Garnen mit 10 Perzent bestimmt und die Festsetzung bei anderen Arten der Zubereitung, Umstaltung oder Veredelung, der leitenden Finanz-Landesbehörde anheimgestellt.

Ist bei der Wieder-Einfuhr der lit. h) erwähnten, zur Appretur ausgeführten Gegenstände ein Mehrgewicht zur Einfuhrverzollung zu ziehen, so wird davon der Eingangszoll nur nach der Tarifspost für das bei der Reparatur u. s. w. hinzugekommene Materiale, nicht für das dadurch entstandene Erzeugniß erhoben.

6. Die Bestimmung des §. 118 der Zoll- und Staatsmonopols-Ordnung, wonach die Grenzzollämter die vorschriftmäßigen Amtshandlungen zu allen Stunden des Tages, die Mittagsstunde ausgenommen, zu pflegen haben, wird hinsichtlich der Aemter längs der Grenzen gegen die Zollvereinsstaaten näher dahin bestimmt, daß die Abfertigungsstunden derselben in den Winter-Monaten Oktober bis einschließig Februar Vormittags von $7\frac{1}{2}$ bis 12 Uhr und Nachmittags von 1 bis $5\frac{1}{2}$ Uhr, in den übrigen Monaten Vormittags von 7 bis 12 Uhr und Nachmittags von 2 bis 8 Uhr anzudauern haben.

Gegenwärtige Verfügung tritt bei jedem Zollamte mit dem Tag in Kraft, an welchem sie demselben zukommt.

Baumgartner m. p.

13.

Rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5. Stycznia 1854.,

(Dziennik praw Państwa, część I., nr. 6. wydana dnia 10. Stycznia 1854.),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, z wyjątkiem Pogranicza Wojskowego,

którém się podaje do wiadomości, iż Rząd cesarsko-austryacki przystąpił do traktatu, zawartego w Eisenach na dniu 11. Lipca 1853. r. między kilku Rządami Związku Niemieckiego w przedmiocie zaopatrywania osób chorobą złożonych, i pogrzebania zmarłych obywateli Państw stron obudwóch, i którém oraz urządzenia powyższego układu ogłoszonemi zostają.

Rząd cesarsko-austryacki przystąpił do traktatu zawartego w Eisenach w dniu 11. Lipca 1853. r. między Rządami Prus, Saksonii, Hanoweru, Wielkiego Księstwa Heskiego, Sasko-Weimarskiego, Meklenburgsko-Szweryńskiego, Meklemburgsko Strzelickiego, Oldenburgskiego, Brunświckiego, Sasko-Meinińskiego, Sasko-Altenburskiego, Sasko-Koburg-Gothajskiego, Anhalt-Dessau-Köthen, Anhalt-Bernburg, Schwarzburg-Rudolfstadzkiego, Schwarzburg-Sondershausen, Schaumburg-Lippe, Lippe, Reuss starszéj i Reuss młódszéj linii, tudzież między wolnemi miastami Frankfurtem i Bremen, w przedmiocie zaopatrywania chorobą złożonych, i pogrzebania zmarłych obywateli Państw traktujących, do którego traktatu również przystąpiły Rządy Wirtemberski, Nassauski, Waldecki i wolne miasto Lubeka, w skutku którego dla Państwa Austryackiego z dniem 1. Stycznia 1854. r. następujące postanowienia rzeczonego traktatu obowiązywać zaczną.

§. 1.

Każdy z Rządów kontraktujących obowiązuje się starać się o to, ażeby znajdującym się w jego obrębie obywatelom innych Państw, którzy potrzebują lekarskiéj pomocy i pielęgnowania, udzieloném zostało takowe według tych samych zasad, jak własnym jego poddanym, aż do chwili, w któréj powrót ich do Państwa, do ich przyjęcia obowiązanego, bez szkody dla nich, lub dla zdrowia innych nastąpić może.

§. 2.

Zwrotu kosztów z tego powodu (§. 1.), lub z powodu pogrzebu urosłych, nie można się domagać ani od gminy Państwa, ani téż od innych kas publicznych Państwa tego, do którego pomocy potrzebujący należy.

§. 3.

W przypadku, gdy albo sam potrzebujący pomocy, lub inni na mocy ustaw prywatnych do udzielenia mu pomocy zobowiązani są wstanie zwrócić te koszta,

13.

Verordnung des Ministeriums des Innern vom 5. Jänner 1854,

(im Reichs-Gesetzblatte, I. Stück, Nr. 6, ausgegeben am 10. Jänner 1854),

giltig für alle Kronländer, mit Ausnahme der Militärgrenze,

womit der Beitritt der kaiserlich-österreichischen Regierung zu dem, von mehreren Regierungen des deutschen Bundes am 11. Juli 1853 zu Eisenach abgeschlossenen Uebereinkommen in Betreff der Verpflegung erkrankter und Beerdigung verstorbener gegenseitiger Staatsangehörigen, nebst den Bestimmungen dieses Vertrages bekannt gemacht wird.

Die kaiserlich-österreichische Regierung ist der zwischen den Regierungen von Preußen, Sachsen, Hanover, Kurhessen, Großherzogthum Hessen, Sachsen-Weimar, Mecklenburg-Schwerin, Mecklenburg-Strelitz, Oldenburg, Braunschweig, Sachsen-Meiningen, Sachsen-Altenburg, Sachsen-Koburg-Gotha, Anhalt-Dessau-Köthen, Anhalt-Bernburg, Schwarzburg-Rudolstadt, Schwarzburg-Sondershausen, Schaumburg-Lippe, Lippe, Reuß älterer und Reuß jüngerer Linie, dann den freien Städten Frankfurt und Bremen, in Bezug auf die Verpflegung erkrankter und Beerdigung verstorbener gegenseitiger Staatsangehörigen am 11. Juli 1853 zu Eisenach abgeschlossenen Uebereinkunft, welcher auch noch die Regierungen von Würtemberg, Nassau, Waldeck und die freie Stadt Lübeck beigetreten sind, gleichfalls beigetreten, und es haben daher die nachfolgenden Bestimmungen dieses Uebereinkommens für die österreichische Monarchie mit 1. Jänner 1854 in Kraft zu treten.

§. 1.

Jede der kontrahirenden Regierungen verpflichtet sich dafür zu sorgen, daß in ihrem Gebiete denjenigen hilfsbedürftigen Angehörigen anderer Staaten, welche der Kur und Verpflegung benöthiget sind, diese nach denselben Grundsätzen, wie bei eigenen Unterthanen bis dahin zu Theil werde, wo ihre Rückkehr in den zur Uebernahme verpflichteten Staat ohne Nachtheil für ihre oder Anderer Gesundheit geschehen kann.

§. 2.

Ein Ersatz der hiebei (§. 1) oder durch die Beerdigung erwachsenden Kosten kann gegen die Staatsgemeinde oder andere öffentliche Kassen desjenigen Staates, welchem der Hilfsbedürftige angehört, nicht beansprucht werden.

§. 3.

Für den Fall, daß der Hilfsbedürftige, oder daß andere privatrechtlich Verpflichtete zum Ersatz der Kosten im Stande sind, bleiben die Ansprüche auf Letztere vorbe-

zastrzeżone zostanie prawo żądania takowych od nich. Rządy kontraktujące przyrzekają sobie wzajemnie, na żądanie właściwéj władzy dodać pomocy, którą ustawy krajowe dozwalają, ażeby tym, którzy rzeczone koszta wyłożyli, takowe według słusznego rachunku zwróconemi były.

§. 4.

Niniejszy traktat zyskuje moc swoję z dniem 1. Stycznia 1854. Z tym dniem ustaje także moc obowiązująca tych umów, które w tym samym przedmiocie dotąd między pojedynczemi Rządami kontraktującemi istniały. Trwanie niniejszéj umowy zakréśla się tymczasem na lat trzy. Jeżeli zaś najdaléj w sześć miesięcy przed upływem ważności tegoż traktatu takowy nie będzie wypowiedzianym, natenczas uważanym będzie jako obowiązujący dla każdego z Rządów kontraktujących na dalsze trzy lata.

§. 5.

Wszystkim Państwom Związku Niemieckiego, które nie zawarły wspólnie niniejszego traktatu, wolnym jest przystęp do niego. Przystęp ten dokonanym będzie przez oświadczenie, zgodność z niniejszym traktatem potwierdzające, i oddane jednemu z Rządów kontraktujących celem zawiadomienia o tém innych kontrahentów.

Bach m. p.

14.

Rozrządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Nadkomendy Wojskowéj, Ministerstwa Handlu, Przemysłu i Budowli Publicznych, tudzież Najwyższéj Władzy Policyjnéj z dnia 5. Stycznia 1854.,

obowiązujące w Dalmacyi, Kroacyi, Istryi, Tryeście, Gorycyi i w okręgu administracyjnym namiestnikowskim we Wenecyi,

z ostrożnościami co się tyczy uległości wojskowéj, przy wydawaniu paszportów do podróży za granicę, jako téż licencyj do wsiadywania na okręt.

Obacz Dziennik praw Państwa, część I., nr. 7., wydaną dnia 10. Stycznia 1854.

halten. Die kontrahirenden Regierungen sichern sich auch wechselseitig zu, auf Antrag der betreffenden Behörde die nach der Landesgesetzgebung zulässige Hilfe zu leisteu, damit denjenigen, welche die gedachten Kosten bestritten haben, diese nach billigen Ansätzen erstattet werden.

§. 4.

Gegenwärtige Uebereinkunft tritt mit dem 1. Jänner 1854 in Kraft. Mit demselben Tage erlischt die Wirksamkeit derjenigen Verabredungen, welche bisher über den gleichen Gegenstand zwischen einzelnen der kontrahirenden Regierungen bestanden haben. Die Dauer der Wirksamkeit der gegenwärtigen Uebereinkunft wird zunächst auf den Zeitraum von drei Jahren verabredet. Sie ist aber auf je weitere drei Jahre als in Kraft befindlich für jede der kontrahirenden Regierung zu betrachten, welche nicht spätestens sechs Monate vor dem Ablaufe der Giltigkeit der Uebereinkunft dieselbe gekündiget hat.

§. 5.

Allen deutschen Bundesstaaten, welche die gegenwärtige Uebereinkunft nicht mit abgeschlossen haben, steht der Beitritt zu derselben offen. Dieser Beitritt wird durch eine die Uebereinkunft genehmigende und einer der kontrahirenden Regierungen behufs weiterer Benachrichtigung der übrigen Kontrahenten zu übergebende Erklärung bewirkt.

Bach m. p.

14.

Erlaß des Ministeriums des Innern, des Armee-Ober-Kommando's, des Ministeriums für Handel, Gewerbe und öffentliche Bauten und der obersten Polizeibehörde vom 5. Jänner 1854,

wirksam für Dalmazien, Kroazien, Istrien, Triest, Görz und das Verwaltungsgebiet der Statthalterei in Venedig,

mit Vorsichten in Betreff der Militärpflicht bei der Erfolgung von Pässen zu Reisen in das Ausland und von Einschiffungsbewilligungen.

Siehe Reichs-Gesetzblatt, I. Stück, Nr. 7, ausgegeben am 10. Jänner 1854.